

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.820 van 1 oktober 2002
in de zaak A.101.852./VII-23.381**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat S. HOOYBERGHS,
 kantoor houdende te 2300 TURNHOUT,
 Kasteelstraat 6

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Iraanse nationaliteit, op 16 maart 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 6 december 2000 tot weigering van verblijf;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 5 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 6 juni 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 juli 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat N. DAELMAN, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 2 oktober 2000 en verklaart zich vluchteling op de volgende dag.

1.2. Op 6 december 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 15 februari 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"Op 15 januari 2001 heeft U een dringend beroep ingediend tegen de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van de gemachtigde van de Minister inzake uw aanvraag tot het bekomen van het statuut van vluchteling (overeenkomstig artikel 52 van de Vreemdelingenwet). De beslissing van de gemachtigde van de Minister werd U op 7 december 2000 ter kennis gebracht.

Uw beroep werd niet binnen de drie werkdagen ingediend zoals voorgeschreven door artikel 63/2, 20 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. U brengt evenmin een geldige reden aan die de laattijdigheid kan verklaren.

Bijgevolg wordt uw beroep niet in aanmerking genomen en blijft de termijn om het grondgebied te verlaten die desgevallend werd vermeld in de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken geldig."

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

Machtsoverschrijding, minstens machtsafwending & schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van fair-play.

1. Verzoeker heeft op 3 oktober 2000 asiel aangevraagd bij de Belgische overheid. Op dezelfde datum werd hij verhoord door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Hij werd in het bezit gesteld van een bijlage 26 (stuk 2) met de vermelding dat hij zich opnieuw diende aan te melden bij de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 10 oktober 2000 om 8.30 u.

Op deze datum en uur meldde verzoeker zich opnieuw aan. Zijn bijlage 26 werd in ontvangst genomen en er werd vervolgens op vermeld dat verzoeker zich opnieuw diende aan te melden bij de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 15 maart 2001 om 8.30 u. Alsdan zou hem de beslissing in verband met de ontvankelijkheid van zijn asielaanvraag worden ter kennis gebracht.

Verzoeker mocht er dan ook terecht van uitgaan dat de Minister van Binnenlandse Zaken geen beslissing zou ter kennis geven voor de meegedeelde datum van 15 maart 2001.

Nochtans besloot de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken reeds op 6 december 2000 om de asielaanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing werd blijkbaar meegedeeld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die ze op 15 januari 2001 overhandigd heeft aan verzoeker (zie bijlage 26bis achterzijde laatste pagina - stuk 3).

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 bepaalt dat administratieve beslissingen ter kennis worden gebracht van betrokkenen die een afschrift ervan ontvangen door de burgemeester, door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, door een officier van gerechtelijke politie of door een ambtenaar van de Administratie van Douane en Accijnzen.

2. Op 15 januari 2001, met andere woorden op dezelfde dag als deze waarop verzoeker de bijlage 26bis ontvangt, tekent hij per aangetekend schrijven dringend beroep aan.

Nochtans stelt de Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing dat het dringend beroep laattijdig werd ingediend, zich steunende op artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet.

Dit is onjuist. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet regelt specifiek de kennisgeving van de administratieve beslissingen, terwijl artikel 51/2 een meer algemene bepaling is die onder meer van toepassing is op oproepingen, verzoeken tot inlichtingen.

Lex specialis derogat generali.

Vertrekpunt voor de beroepstermijn - voor het dringend beroep dient dus 15 januari 2001 te zijn. Verzoeker kon dus rechtsgeldig tot drie werkdagen na deze datum dringend beroep instellen.

De bestreden beslissing kon dan ook niet besluiten tot het niet in aanmerking nemen van het dringend beroep en werd dus genomen met machtsoverschrijding.

3. Het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van fair-play brengen met zich mee dat in casu verzoeker zich niet moest verwachten aan een beslissing met betrekking tot zijn asielaanvraag vóór 15 maart 2001.

Door de vermelding op de bijlage 26 creëerde de overheid de verwachting dat de beslissing op 15 maart 2001 aan verzoeker ter kennis zou worden gebracht en dat desgevallend de beroepstermijnen op dat ogenblik een aanvang zouden nemen (en dus niet vroeger).

Bovendien stond in het rijksregister vermeld dat de woonplaats van verzoeker gelegen was te Oud-Turnhout, Steenweg op Turnhout 57 bus 2 (zie stuk 6).

De Commissaris-generaal diende in de bestreden beslissing rekening te houden met deze elementen. Door dit niet te doen, heeft hij schending gemaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van fair-play.”

2.1.2 Overwegende dat verzoeker tijdens de procedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen uitdrukkelijke woonplaatskeuze heeft gemaakt; dat aldus, in toepassing van artikel 51/2, tweede lid, van de wet 15 december 1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), geacht wordt woonplaats te hebben gekozen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat uit het administratief dossier van het Commissariaat-generaal

(stuk 24) blijkt dat verzoeker pas uitdrukkelijk woonplaatskeuze heeft gedaan op 21 februari 2001, zodat de betekening van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken op 12 december 2000 overeenkomstig voormelde bepaling op het adres van het Commissariaat-generaal is geschied; dat de handgeschreven vermelding op de bijlage 26 die aan verzoeker op 3 oktober 2000 werd afgegeven volgens dewelke verzoeker “dient terug te komen op 15/3/01,” niet volstaat om te worden beschouwd als een uitdrukkelijke uitnodiging om de beslissing pas in ontvangst te nemen op 15 maart 2001, althans niet in die zin dat er in hoofde van verzoeker een verwachtingspatroon werd gecreëerd waardoor de indruk werd gewekt dat zou worden afgeweken van de door de wet voorgeschreven wijze van betekening; dat aldus de driedaagse termijn voor dringend beroep op 13 december 2000 begon te lopen; dat het door verzoeker op 15 januari 2001 ingestelde dringend beroep tegen deze beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken dan ook laattijdig is; dat het middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

Schending van artikel 63/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen & machtsoverschrijding.

De bestreden beslissing stelt dat het dringend beroep van verzoeker 'niet in aanmerking wordt genomen.'

De Vreemdelingenwet van 15 december 1980 voorziet nergens dat de Commissaris-generaal een beslissing kan nemen tot het niet in aanmerking nemen van een dringend beroep.

Artikel 63/3 Vreemdelingenwet voorziet dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wanneer een dringend beroep werd ingesteld, de aangevochten beslissing bevestigt of beslist dat verder onderzoek noodzakelijk is.

De bestreden beslissing schendt dan ook deze bepaling en werd tevens genomen met machtsoverschrijding, aangezien de genomen beslissing niet voorzien is in de wet".

2.2.2. Overwegende dat overeenkomstig artikel 63/3, eerste paragraaf van voornoemde wet van 15 december 1980, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen na een dringend beroep de aangevochten beslissing van de Minister bevestigt of beslist dat verder onderzoek noodzakelijk is; dat in onderhavige zaak echter werd geoordeeld dat het dringend beroep laattijdig werd ingesteld; dat dan ook niet kan worden ingezien waarom de Commissaris-generaal niet kon beslissen zulk een laattijdig ingesteld beroep niet in aanmerking te kunnen nemen; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel aanvoert dat als volgt luidt :

Schending van artikel 63/5, lid 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen & schending van artikel 33 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchteling, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 & schending van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.)

Verzoeker heeft uitdrukkelijk verklaard dat zijn leven en vrijheid in zijn land in gevaar zou verkeren.

Omwille van zijn nauwe contacten met tegenstanders van het regime werd hij door een speciale politie-eenheid gearresteerd en gedurende twee dagen vastgehouden.

De bijlage 26bis stelt bovendien uitdrukkelijk '(...) die erop wijst dat hij het slachtoffer werd van een gegronde vrees.'

De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken stelt met andere woorden zelf uitdrukkelijk dat verzoeker terecht een gegronde vrees voor vervolging koestert.

De bestreden beslissing spreekt zich niet uit over de terugleiding van verzoeker naar de grens van het land waaruit hij ontvlucht is en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

Hierdoor schendt de bestreden beslissing uitdrukkelijk artikel 63/5, lid 4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan niet worden teruggeleid naar de plaats waarvan de Belgische overheid zelf stelt dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Dit zou in strijd zijn met artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 EVRM.

Aldus schendt de bestreden beslissing deze bepalingen".

2.3.1. Overwegende dat het middel gericht is tegen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken en niet tegen de beslissing van de Commissaris-generaal; dat de beslissing van de Minister inmiddels een definitief karakter heeft verkregen; dat verzoeker bij de Commissaris-generaal beroep heeft kunnen aantekenen tegen deze beslissing; dat het middel niet meer bevat dan een herhaling van verzoekers asielmotieven en niet in het minst gericht is tegen het eigenlijke motief van de bestreden beslissing, met name de laattijdigheid van het beroep; dat het derde middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op een oktober tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.